

— Це моя сестра, — промовив Чарльз. — А це Бан... ти вже назвався?

— Ні-ні, здається, ні. Сер, ви мене ошчасливили. У нас лишалося ще десять таких прикладів і п'ять хвилин на їх виконання. Мене звуть Едмунд Коркоран, — говорив Банні, знову схопивши мене за руку.

— Давно вчиш греку? — спитала Камілла.

— Два роки.

— Молодець.

— Шкода, що ти не з нами, — проказав Банні.

Напружена мовчанка.

— Що ж, — ніяково промовив Чарльз, — у Джуліана кумедні погляди на все це.

— Сходив би ти до нього ще раз, — запропонував Банні. — Купи букетик і скажи, що обожнюєш Платона, то він танцюватиме під твою дудку.

І знову запанувала тиша, ще більш незручна, ніж попередня. Камілла усміхнулася — не стільки до мене конкретно, а скоріше безособово, начебто я був офіціантом чи продавцем у крамниці. Чарльз, що так і стояв поруч, також усміхнувся та ввічливо повів бровою — цей порух міг свідчити про його знервованість і міг насправді означати будь-що, хоча я в ньому прочитав: «Це все?»

Я щось буркнув під носа й уже збирався був іти геть, коли Банні, який дивився в протилежному напрямку, простяг руку і схопив мене за зап'ясток.

— Чекай.

Смикнувшись, я підвів очі. У двері щойно зайшов Генрі в темному костюмі, з парасолькою і всім таким.

Він підійшов до стола й удав, що не помічає мене.

— Привіт, — промовив він до всіх. — Скінчили?

Банні кивнув головою в мій бік.

— Слухай, Генрі, тобі треба де з ким познайомитися.

Генрі подивився на мене. Вираз його обличчя не змінився. Він заплющив очі й знову їх розклепив, ніби вважав чимось екстраординарним, коли хтось такий, як я, застував йому поле зору.

— Так-так, — правив далі Банні. — Це в нас Річард... Річарде, нагадай, як там тебе?

— Пейпен.

— Так-так. Річард Пейпен. Учить греку.

Генрі знову подивився на мене.